

ПРОЦЕСУАЛЬНА САМОСТІЙНІСТЬ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ СЛІДЧОГО ЗА НОВИМ КПК УКРАЇНИ

УДК 343.12+343.16

Ляш А.О.,

кандидат юридичних наук,
доцент, професор кафедри
кримінального права та процесу
Київського національного
університету культури і мистецтв

Анотація: Проаналізовано законодавство України та наукові праці, присвячені процесуальній самостійності та незалежності слідчого у кримінальному провадженні. Висунуто низку пропозицій щодо удосконалення чинного законодавства

Ключові слова: керівник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя, процесуальна самостійність і незалежність слідчого

Баулін О.В.,

кандидат юридичних наук,
доцент, професор кафедри
кримінального права і
криміналістики Національної
академії внутрішніх справ

Питання процесуальної самостійності і незалежності слідчого у своїх працях розглядали такі вітчизняні вчені, як В.Д. Берназ, В.Г. Гончаренко, В.П. Даневський, Н.С. Карпов, В.Т. Нор, Б.В. Романюк, С.В. Слинько, С.М. Смоков, М.Є. Шуило, О.Г. Яновська та ін., однак попри це, ступінь наукової розробленості питань, пов'язаних з процесуальною самостійністю і незалежністю слідчого потребує подальшого удосконалення.

Метою цієї статті є оприлюднення нових наукових результатів у вигляді висновків щодо процесуальної незалежності і самостійності слідчого, сформованих на підставі дослідження положень нового кримінально-процесуального законодавства, сучасної юридичної літератури і практики кримінальної юстиції України.

Досудове розслідування кримінальних правопорушень здійснює слідчий, повноваження якого визначені ст. 40 КПК України 2012 р. (далі – новий КПК або КПК 2012 р.) [1]. Незалежно від відомчої належності, усі слідчі мають однакові процесуальні права та обов'язки, проводять розслідування в одному і тому самому процесуальному порядку [2, 52].

Згідно ч. 5 ст. 40 нового КПК слідчий, здійснюючи свої повноваження «відповідно до вимог цього Кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, що не мають на те законних повноважень, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові особи, інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого» [1]. Ця норма, на наш погляд, є дещо декларативною, оскільки у разі невиконання законних вимог слідчого (окрім тих, що пов'язані із викликом до нього осіб як свідків, потерпілих, експертів і перекладачів, для яких зазміне ухилення від явки до органів досудового розслідування може бути накладено штраф відповідно до ст. 185⁴ Кодексу України про адміністративні правопорушення), закон не передбачає механізму правового впливу та юридичної відповідальності для тих, хто їх не виконав.

В правовій теорії процесуальну самостійність слідчого поєднують з його процесуальною незалежністю через наявність між ними органічного взаємозв'язку, обумовленого, у тому числі, й існуванням спільних для них спеціальних гарантій [3, 173–174]. Хоча реалії вітчизняної слідчої практики, яка

склалася після сталінської судово-правової реформи кінця 20-х – початку 30-х рр. ХХ ст., внаслідок якої прокурори і слідчі були виведені з сфери судової влади [4, 232–245], дають підстави погодитися з тим, що в дійсності у нашого слідчого не існує процесуальної незалежності, а є лише процесуальна самостійність у рамках чинного кримінально-процесуального законодавства [5, 138]. Мабуть тому процесуальну незалежність і самостійність слідчого іноді ототожнюють [6, 121–135; 7, 320–322].

Межі процесуальної самостійності слідчого в новому КПК чітко не визначено. Разом з тим ряд посадових осіб (керівник органу досудового розслідування, прокурор, слідчий суддя) мають право у порядку, визначеному законом, втручатись у діяльність слідчого, що обмежує його процесуальну самостійність¹ і незалежність². Так керівник органу досудового розслідування має право відсторонювати слідчого від проведення досудового розслідування з власної ініціативи або за ініціативою прокурора, за наявності підстав, передбачених КПК для відводу, або у разі неефективного³ досудового розслідування, про що виносить вмотивовану постанову; давати слідчому письмові вказівки; погоджувати проведення слідчих (розшукових) дій та продовжувати строк їх проведення у випадках, передбачених КПК; вживати заходів до усунення порушень вимог законодавства, у випадку їх допущення слідчим та ін. (ст. 39 КПК) [1].

В законі (п. 3 ч. 2 ст. 39 КПК) відсутнє посилання на обов'язковість вказівок керівника органу досудового розслідування⁴. В науково-практичному коментарі до ст. 39 нового КПК зазначено, що письмові вказівки керівника органу досудового розслідування є обов'язковими для виконання слідчим [10, 130]. Про

¹ Самостійний – відособлений від інших, окремих, який здійснюється своїми силами чи з власної ініціативи [8, 786].

² Незалежний – який не залежить від когось, чогось, не підкоряється, не підлягає комусь, чомусь; самостійний, рішучий у поведінці, діях і т. ін. (про вдачу, характер людини); який виражає або свідчить про самостійність у поведінці, вчинках і т. ін. [8, 540].

³ За тлумачним словником, «ефективний» – це той, який дає потрібні результати, наслідки ... [8, 292]. В українській мові «ефективність» тлумачать як здатність суб'єкта досягати визначених результатів, поставлених цілей [9, 268]. Поняття неефективного досудового розслідування у КПК України 2012 р. не визначено, тому можливе довільне тлумачення цього терміна.

⁴ Згідно з ч. 3 ст. 114¹ КПК від 28.12.1960 р. письмові вказівки начальника слідчого відділу в кримінальній справі були обов'язковими для слідчого за винятком випадків, передбачених ч. 2 ст. 114 цього ж кодексу.

обов'язковість для виконання слідчим вказівок керівника органу досудового розслідування, якщо вони не суперечать рішенням та вказівкам прокурора, і були надані в межах його компетенції та в установленій чинним законодавством формі, йдеться у п. 5.5. «Положення про органи досудового розслідування МВС України» [11]. Враховуючи, що відомчий нормативний акт не є джерелом кримінально-процесуального права, на наше переконання такі вказівки для слідчого мають лише рекомендаційний характер, оскільки законодавець прямо не зазначив, що вони є для нього обов'язкові.

Більш значні важелі впливу на слідчого має прокурор, який здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування, а також процесуальне керівництво досудовим розслідуванням (ч. 2 ст. 36 КПК). Письмові вказівки прокурора обов'язкові для слідчого і підлягають виконанню (ч. 4 ст. 40 КПК) [1].

Для забезпечення виконання письмових вказівок прокурора Кримінальний кодекс України (далі – КК) доповнено статтею 381¹, якою встановлена кримінальна відповідальність за умисне систематичне невиконання слідчим законних вказівок прокурора, наданих ним письмово. Запровадження цієї норми є істотним засобом правового тиску на слідчого, наданим у розпорядження прокурора.

Якщо взяти до уваги положення нового інституту слідчого судді, то за діяльністю слідчого новий КПК встановив потрібний процесуальний контроль, який не може гарантувати його процесуальної самостійності. Тому доцільним було б повноваження керівника органу досудового розслідування обмежити організаційними функціями, а за прокурором залишити нагляд за додержанням законів під час кримінального провадження, виключивши з КПК процесуальне керівництво і з КК статтю 381¹. Для забезпечення виконання слідчим письмових доручень і вказівок прокурора, крім кримінально-процесуальних санкцій, достатньо застосовувати засоби дисциплінарного характеру.

Слід зауважити, що в КПК 2012 р. є істотні суперечності, які стосуються повноважень слідчого. Так, у ч. 4 ст. 40 цього кодексу передбачено, що слідчий зобов'язаний виконувати письмові доручення та вказівки прокурора під загрозою кримінальної відповідальності за ст. 381¹ КК, а в ст. 311 нового КПК закріплено його право в письмовій формі у встановлений законом строк оскаржувати, «будь-які рішення, дії чи бездіяльність прокурора ...» до прокуратури вищого рівня (ч. 2 ст. 312 КПК). Внаслідок розгляду цієї скарги, який здійснюється службовцем прокуратури

вищого рівня протягом трьох днів, вона може бути залишена без задоволення або оскаржувати рішення чи діяння визнанні частково чи цілком незаконними. При цьому, у разі скасування рішення прокурора або визнання його дій чи бездіяльності незаконними, він у кримінальному провадженні може бути замінений на іншого. Таке рішення є остаточним. Воно направляє слідчому, який скаржився, та прокурору, рішення чи діяння якого було оскаржено, і підлягає виконанню.

Надання слідчому права оскаржувати рішення, дії чи бездіяльність прокурора, як правильно зазначає О.Г. Яновська, є суттєвою гарантією незалежності слідчого під час провадження досудового розслідування [10, 662]. На жаль, ч. 3 ст. 312 КПК 2012 р. містить правило, за яким оскарження слідчим рішень, дій чи бездіяльності прокурора не зупиняє їх виконання, що прямо примушує слідчого і під час оскарження ним рішень та діянь прокурора діяти всупереч своєму внутрішньому переконанню. Для посилення процесуальної самостійності слідчого це правило потрібно було б скасувати.

У новому КПК також передбачено право слідчого звернутися до керівника слідчого підрозділу у разі відмови прокурора у погодженні клопотання і ініціювати розгляд порушених у ньому питань перед прокурором вищого рівня (ч. 3 ст. 39). Керівник слідчого підрозділу приймає рішення «за необхідності», тобто за своїм розсудом і не завжди може підтримати слідчого, що також обмежує процесуальну самостійність слідчого.

Вважаємо за необхідне це положення із КПК включити і передбачити право слідчого самостійно оскаржувати протягом встановлених законом строків до прокуратури вищого рівня відмову прокурора у погодженні поданого йому клопотання слідчого. А розгляд скарг слідчого має бути покладено не на «якусь» службову особу прокуратури вищого рівня, а на відповідного прокурора.

В КПК 1960 р. правила інституту процесуальної самостійності слідчого як важливого елемента статусу органу досудового слідства, на наш погляд, були значно краще сформульовані і більш послідовно викладені.

Так, процесуальна самостійність слідчого полягала у передбаченому ч. 1 ст. 114 КПК 1960 р. праві слідчого під час досудового слідства самостійно приймати всі рішення про його спрямування і про провадження слідчих дій, за винятком випадків, коли законом передбачено одержання рішення суду (судді), або згоду (у вигляді санкціонування, погодження чи затвер-

дження) прокурора, при повній відповідальності за їх законне і своєчасне проведення [12].

Згідно з ч. 2 цієї ж статті процесуальна самостійність слідчого також полягала у його праві самостійно вирішувати питання про притягнення особи як обвинуваченого, кваліфікацію злочину, обсяг обвинувачення, направлення справи до суду та закриття справи. Слідчий також мав право не виконувати з цих питань вказівки прокурора, який здійснював нагляд за додержанням законів під час досудового розслідування, і письмово викладати свої заперечення прокурору вищого рівня. Якщо у таких випадках прокурор вищого рівня підтримував позицію слідчого, він скасовував вказівки прокурора нижчого рівня, а якщо підтримував позицію прокурора – доручав проведення слідства іншому слідчому [12]. Тому ця норма була певною гарантією невторчання прокурора у внутрішнє переконання слідчого з найважливіших питань його діяльності, захищала його процесуальну самостійність і незалежність як органу досудового слідства.

Крім того, зміст процесуальної самостійності слідчого включав його права: давати органам дізнання обов'язкові для виконання доручення і вказівки про провадження слідчих та розшукових дій, і вимагати від них допомоги при провадженні окремих слідчих дій; вносити від свого імені у відповідні державні органи, громадські організації або до посадових осіб подання про вжиття заходів для усунення причин і умов, що сприяли вчиненню злочину; при проведенні різних процесуальних дій використовувати машинипис, звукозапис, стенографування, фотографування та кінозйомку і відеозапис; на оцінку доказів за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді всієї сукупності обставин справи, керуючись законом тощо (ч. 1 ст. 23¹, ст. 67, ч. 3 ст. 114, ч. 6 ст. 114 та ін. КПК 1960 р.) [13, 6–7].

Оскільки деякі з наведених прав, зокрема, право самостійно проводити слідчі та інші кримінально-процесуальні дії, для проведення яких КПК 1960 р. не вимагав обов'язкового отримання згоди (затвердження, санкціонування, рішення) суду, прокурора, начальника органу дізнання, мав і дізнавач (особа, яка провадила дізнання), то він також володів власною процесуальною самостійністю [14, 113–117]. Дізнавач був уповноважений самостійно приймати у справах, що перебували в його провадженні, й цілу низку процесуальних рішень (наприклад, про виклик осіб для участі у слідчих діях, про призначення судових експертиз, про відвід окремих учасників процесу тощо). Зрозуміло, що змістовний обсяг процесуаль-

ної самостійності дізнавача був значно меншим ніж у слідчого, який за ст. 102 КПК 1960 р. вважався органом досудового слідства.

Аналіз положень, які закріплені у ст.ст. 38, 39, 40, 41 та ін. КПК 2012 р., свідчить про те, що слідчий вже не розглядається окремим органом досудового розслідування, а є слідчим співробітником слідчого підрозділу органу певного правоохоронного відомства (наприклад, МВС, СБУ). На нього покладено обов'язок здійснювати як досудове слідство, так і дізнання, і його повноваження, за певних умов, можуть використовувати й співробітники оперативних та інших підрозділів МВС, СБУ, МДЗ України.

Отже, ігнорування позитивного досвіду, набутого і апробованого за часів дії КПК 1960 р., з прийняттям нового КПК призвело до остаточної втрати слідчими залишків своєї процесуальної незалежності, а їх процесуальна самостійність стала мінімально можливою і фактично наблизилася до процесуальної самостійності колишнього дізнавача органу дізнання. І, зрозуміло, що за таких умов законодавець не став покладати на них повну відповідальність за всі рішення про спрямування слідства і про провадження слідчих дій та їх законне і своєчасне проведення, як це було раніше, а тільки за законність та своєчасність здійснення ними процесуальних дій. Проте, відповідальності за загальний результат досудового розслідування КПК 2012 р. не поклав ні на прокурора, який наділений повноваженнями для здійснення нагляду за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням (ч. 2 ст. 36), ні на керівника органу досудового розслідування, який організовує досудове розслідування (ст. 39), ні на слідчого суддю, який уповноважений здійснювати судовий контроль під час досудового розслідування з метою захисту конституційних та інших прав і законних інтересів особи (ст. 206 та ін.). Прогалину у визначенні відповідального за результати досудового розслідування суб'єкта в системі органів кримінальної юстиції слід усунути законодавцю як можна швидше.

З огляду на завдання і засади кримінального провадження, кримінально-процесуальні функції і повноваження владних суб'єктів досудового розслідування, найвідповідальнішим суб'єктом на даному етапі є прокурор, який є стороною обвинувачення. Але прокурор є досить віддаленим від процесу безпосереднього збирання, перевірки й оцінки доказів, в якому природно домінує слідчий. Опосередковане керівництво процесом кримінально-процесуального доказування у досудовому розслідуванні потенційно закладає можливість поширення слідчих помилок,

що може негативно позначитися на якості кримінального правосуддя і завданнях усієї кримінально-правової політики держави. Тому керівну роль у провадженні досудового розслідування має відігравати слідчий, за умов забезпечення певного рівня його процесуальної самостійності та незалежності, а також деякого обмеження засад змагальності у досудових стадіях кримінального провадження. Ми, як і інші науковці, розуміємо, що у цілком змагальному кримінальному процесі для слідчого, як і для оформлених ним численних письмових документів немає місця взагалі [15, 65]. Тому засади змагальності у змішаному типі кримінального процесу, традиційно притаманному Україні як державі європейського континенту, можуть існувати лише у певних межах, вихід за які є не припустимим, оскільки спричинить руйнацію морфологічних основ самого цього типу процесу.

Дійсно, Конституція України, прийнята 28 червня 1996 р., однією з основних засад судочинства визначила змагальність сторін та свободу у наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості (п. 4 ч. 3 ст. 129) [16].

У зв'язку з цим Законом України від 21 червня 2001 р. КПК 1960 р. було доповнено ст. 16¹, яка передбачала, що розгляд справ у судах відбувається на засадах змагальності. Таким чином, під час судового розгляду кримінальної справи сторони обвинувачення і захисту на законних підставах почали брати участь в доказуванні на засадах змагальності, яка після розвалу СРСР була відновлена у судовому процесі України.

Функція державного обвинувачення в суді була покладена на прокурора, а у випадках, передбачених законом, обвинувачення здійснював потерпілий або його представник [17]. Функцію захисту в суді виконував підсудний і його захисник. Слідчий же, як слушно у свій час наголошував відомий у другій половині ХІХ ст. український юрист В.П. Даневський, повинен бути неупередженим і незалежним від сторін (обвинувачення і захисту – прим. авт.) [18, 27]. Тому запровадження в 2001 р. засади змагальності в суді не вплинуло на процесуальний статус слідчого.

КПК 2012 р. засаду змагальності намагається поширити не лише на судові стадії, а на все кримінальне провадження, починаючи з досудового розслідування, що, на нашу думку, є алогічним і невиправданим.

За новим КПК слідчого віднесено до сторони обвинувачення, що, на нашу думку, не буде сприяти його об'єктивності під час доказування та неупередженості у разі прийняття й обґрунтування процесуальних рішень. Як вірно наголошує Б.В. Романюк, щоб забез-

печити демократичне відправлення правосуддя слідчий не повинен бути представником жодної зі сторін у змагальному процесі [19, 134–135].

В сучасних умовах, як свідчить практика, незважаючи на проголошену законом рівність прав сторін у змагальному процесі (ч. 2 ст. 22 КПК), сторона обвинувачення і сторона захисту фактично нерівноправні.

Ми підтримуємо думку В.Т. Нора, що під час досудового розслідування сторона захисту і далі фактично позбавлена рівної можливості щодо збирання та подання доказів, оскільки це належним чином не забезпечене примусом виконання і захисник перебуває у нерівному становищі в порівнянні зі стороною обвинувачення [10, 83–85]. Наприклад, адвокат-захисник з метою залучення до справи нових доказів, що можуть пом'якшити покарання чи виправдати підозрюваного, заявляє в його інтересах клопотання про залучення до справи нових документів і допиту нових свідків, а слідчий відмовляє у задоволенні цього клопотання. Така ситуація іноді спостерігається й під час судового розгляду в суді першої інстанції та апеляційному суді. Заявлене на користь обвинуваченого (підсудного, засудженого) клопотання не підтримує прокурор, який є стороною обвинувачення, а суд приймає рішення про його відхилення, що не сприяє об'єктивності й неупередженості процесу доказування.

У зв'язку з викладеним вважаємо, що в новому КПК слідчому потрібно:

- надати окремий статус і передбачити його фактичну самостійність і незалежність, яка має полягати в його праві самостійно вирішувати основні питання досудового розслідування: щодо повідомлення про підозру певної особи, кваліфікацію кримінального

правопорушення, про форму досудового розслідування і форми та підстави його закінчення;

- закріпити в законі його обов'язок під час досудового провадження всебічно, повно й об'єктивно збирати обвинувальні і виправдувальні докази, а також докази, що пом'якшують чи обтяжують відповідальність і покарання;

- передбачити юридичну відповідальність службових та інших осіб (наприклад, процесуальну або адміністративну) за невиконання законних постанов слідчого і його законних вимог під час провадження слідчих дій;

- повноваження керівника органу досудового розслідування обмежити організаційними функціями, а п. 3 ч. 2 ст. 39 КПК після слів «письмові вказівки» доповнити словами: «які мають для слідчого рекомендаційний характер»;

- привести у відповідність ч. 4 ст. 40 і ст. 311 КПК і таким чином відновити його право заперечувати проти будь-яких вказівок прокурора прокурору вищого рівня;

- виключити з КПК 2012 р. положення ч. 2 ст. 36, яке стосується процесуального керівництва досудовим розслідуванням з боку прокурора.

Вважаємо, що у прокурора, який наглядає за додержанням законів під час кримінального провадження, є достатньо повноважень для вжиття у разі потреби відповідних заходів реагування і забезпечити додержання слідчим законності під час прийняття й обґрунтування процесуальних рішень та виконання процесуальних дій.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України // Голос України. – 2012. – № 90–91.
2. Сафроняк Р. Учасники кримінального процесу та їх процесуальне становище у контексті КПК України 2012 року / Р. Сафроняк // Новели Кримінального процесуального кодексу України 2012 року. 36. статей. – К.: Істина, 2012. – С. 44–57.
3. Баулін О.В., Карпов Н.С. Процесуальна самостійність і незалежність слідчого та їх правові гарантії: монографія / [за заг. ред. З.Д. Смітєнко]. – К.: НА-ВСУ, 2001. – 232 с.
4. Кудрявцев В.Н., Трусов А.И. Политическая юстиция в СССР. – СПб: Юридич. центр Пресс, 2002. – 385 с.
5. Берназ В.Д., Смоков С.М. Рішення слідчого (криміналістичний, процесуальний та психологічний аспекти): монографія / В.Д. Берназ, С.М. Смоков. – Одеса: Вид-во Одеського юридич. ін-ту НУВС, 2005. – 151 с.
6. Слинько С.В. Механизм реализации процессуального статуса субъектов уголовно-процессуальной деятельности: монографія / С.В. Слинько. – Х.: Основа, 2005. – 254 с.
7. Пишньов Д.І. Процесуальні питання щодо розроблення законодавчих актів зі створення Слідчого комітету / Д.І. Пишньов // Засади кримінального судочинства та їх реалізація в законотворчій і правозастосовній діяльності: тези доп. та повідомл. наук.-

практ. конф. (Київ, 3 квітня 2009 р.). – К.: Атіка, 2009. – С. 320–322.

8. Сучасний тлумачний словник української мови: 100000 слів / [за заг. ред. В.В. Дубічинського]. – Х.: Школа, 2009. – 1008 с.

9. Тлумачний словник української мови / [за ред. В.С. Калашникова]. – Х.: Прапор, 2003. – 992 с.

10. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / [за заг. ред. В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила]. – К.: Юстініан, 2012. – 1224 с.

11. Про організацію діяльності органів досудового розслідування Міністерства внутрішніх справ України: наказ МВС України від 9 серпня 2012 р. № 686 // Офіційний вісник України. – 2012 р. – № 84. – Ст. 3408.

12. Кримінально-процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 1961. – № 2. – Ст. 15.

13. Баулін О.В. Процесуальна самостійність і незалежність слідчого та їх правові гарантії: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / О.В. Баулін. – К., 2000. – 20 с.

14. Баулін О.В. Дізнавач як процесуально самостійний суб'єкт досудового розслідування / О.В. Баулін // Право України. – 2002. – № 4. – С. 113–117.

15. Литвинчук О.І. Процесуальний статус слідчого за новим КПК України / О.І.Литвинчук // Актуальні проблеми реформування кримінально-процесуального законодавства й удосконалення діяльності судових і правоохоронних органів України: матеріали міжнар. наук.-практ. конф., м. Луганськ, 20 квітня 2012 р. – Луганськ: РВВ ЛДУВС ім. Е.О. Дідоренка, 2012. – С. 62–65.

16. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

17. Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України: Закон України від 21 червня 2001 р. // Офіційний вісник України. – 2001. – № 25. – Ст. 1142.

18. Даневский В.П. Наше предварительное следствие: его недостатки и реформа / В.П. Даневский / Научн. ред., предисл. к современ. изд.: О.В. Баулин, Н.С. Карпов. – К.: Семенко Сергей, 2003. – 142 с.

19. Романюк Б.В. Спадковість та новизна у процесі формування кримінального судочинства стосовно процесуальної незалежності слідчого / Б.В. Романюк // Кримінальний процес України в контексті європейських стандартів судочинства: матеріали наук.-практ. конф. (м. Київ, 7 грудня 2007 р.). – К.: Київський нац. ун-т внутр. справ, 2008. – С. 134–135.

**ПРОЦЕССУАЛЬНАЯ
САМОСТОЯТЕЛЬНОСТЬ И
НЕЗАВИСИМОСТЬ СЛЕДОВАТЕЛЯ
ПО НОВОМУ УПК УКРАИНЫ**

Ляш Андрей Алексеевич

Баулин Олег Вячеславович

Аннотация: Проанализировано законодательство Украины и научные работы, посвященные процессуальной самостоятельности и независимости следователя в уголовном производстве. Сформулировано ряд предложений по усовершенствованию действующего законодательства.

Ключевые слова: руководитель органа досудебного расследования, прокурор, следственный судья, процессуальная самостоятельность и независимость следователя.

**JUDICIAL INDEPENDENCE
AND INDEPENDENCE
OF INVESTIGATOR
ON NEW CPC OF UKRAINE**

Lyash Andrei A.

Baulin Oleg V.

Summary: Analyzed the legislation of Ukraine and scientific works on the procedural autonomy and independence of the investigator in the criminal proceedings. Formulated a series of proposals to improve the current legislation.

Keywords: head the pretrial detection division, prosecutor, detections judge, procedural autonomy and independence of the investigator.